

danst Underaat, efter som han var født før den 16de November 1864, og som saadan kunde han ikke sendes ud af Landet, men maatte betragtes som hjemmehørende her i Landet. Der staar jo nemlig i Fredstraktaten af 30te Oktober 1864 Artikel XIX at, „alle de Personer, der have Indfødsret paa den Tid, Udvejlingen af Ratifikationerne af denne Traktat finder Sted, bevare den saavel i Kongeriget som i Hertugdømmerne“. Altsaa, denne Mand kunde ikke udvises; han havde Indfødsret her i Danmark, men ingen Hjemstedsret; han havde intet Forsørgelseshjem her. Skulde det ikke være en Grund mere til at tildele Personer fra Hertugdømmerne, der have dansk Indfødsret, men intet Forsørgelseshjem her i Landet, ekstraordinære Hjemstedsbeviser, naar de forlange det, forsaavidt saadanne ikke ved femaarigt Ophold allerede have erhvervet ordinær Hjemstedsret her i Landet. Jeg tror jo. Kommunerne ville ellers i mange Tilfælde komme til at forsørge saadanne indvandrede Trængende, ikke alene gennem det femaarige Ophold, men ogsaa efter Plakat 28de December 1827. Jeg finder det ikke rigtigt, at slige Udgifter, der fremkomme ved saadanne abnorme Forhold, skulle bæres af Kommunerne, jeg mener, at det maa være rigtigt, at de bæres af Staten, og det er min Overbevisning, at det ogsaa er Meningen med Loven 9de Marts 1872 om ekstraordinære Hjemstedsbeviser. Ret mange Indvandrere hertil end dem, der allerede ere komne, kan der ikke komme. Indvaanerne af det tydske Rige skulle jo, hvad jeg tidligere har omtalt, udvandre, før de have fyldt det syttende Aar. Der kan saaledes finde Indvandring Sted af dem, der have dansk Indfødsret, indtil Aaret 1881. Dem, der ere fødte i Hertugdømmerne efter den 16de November 1864, behøver man ikke at tage Hensyn til; de have jo, hvad jeg tror, jeg ogsaa tidligere bemærkede, ikke dansk Indfødsret. Jeg haaber, at den høitærede Indenrigsminister vil tage disse mine Bemærkninger under velvillig Overveielse, og jeg beder ogsaa det høie Thing nærmere at tænke over denne Sag. Sagen er af stor Bigtighed for alle de indvandrede danske Slesviger, og den er virkelig ogsaa af stor Betydning for alle de Kommuner, som grænse op til de afstaaede Hertugdømmer. — Da jeg nu engang har faaet Ordet, vil jeg gjerne tillade mig endnu et Dieblit at sætte det høie Things Raalmodighed paa Prøve og sige et Par Ord om en anden Sag, som staar i Forbindelse med det af mig nys berørte Forhold, det er om ordinære Hjemstedsbeviser. Jeg holder her i min Haand Cirkulære 28de Mai 1854, hvori alle Kommuner i Danmark forpligtes til at udstede Hjemstedsbeviser for dem, der ere hjemmehørende i Kommunerne, og deri at tilføie, at den Paagældende saavel som hans Hustru og umyndige Børn ville blive modtagne til Forsørgelse i Hjemstedskommunen i Trængstilsælde. Enhver, der fra Danmark indvandrer i det tydske Rige,

kan ikke opholde sig der, undtagen han har et saadant ordinært Hjemstedsbevis, som udtrykkelig siger, at man til enhver Tid i Trængstilsælde vil modtage ham tilbage tilligemed Hustru og umyndige Børn. Det forlanges overalt i det tydske Rige. Folk, der indvandre her til Danmark, komme hovedsagelig fra det tydske Rige og fra Sverrig. Sverrig skal jeg ikke berøre, da man ikke fordrer noget Hjemstedsbevis af dem, der fra os indvandre til Sverrig. Men det er navnlig ligeoverfor Forholdet til det tydske Rige, at jeg vil gjøre disse Bemærkninger. Forholdene i det sydlige Sylland ere f. Ex. saaledes, at næsten alle vore unge Mand af Arbejdsalderen vandre ind i Nordflæsvig. Nordflæsviserne sætte stor Pris paa at have danske Tjenestefolk og byde dem høie Lønninger; vi forsyne dem nu med saadanne Hjemstedsbeviser; thi det skulle vi gjøre efter det nævnte Cirkulære. Omvendt indvandre saa at sige alle de unge danske Slesviger til Danmark, idet de som tidligere omtalt udvandre, før de ere 17 Aar. Vi have i det sydlige Sylland saa at sige ingen andre Arbejdere end unge indvandrede Slesviger. Naar de have været 5 Aar hos os, saa have de vundet Forsørgelsesret her i Kongeriget i vore Kommuner, og Forholdet bliver da det, at danske Kommuner komme til at tage en hel Del af deres Arbejdere, der som unge udvandre til Slesvig, tilbage igjen, naar de ere opslidte, og det maaste med Kone og Børn, og maa forsørge dem, og de komme ogsaa til at forsørge alle dem, der komme fra den anden Side af Grændsen ind til dem, naar de have opholdt sig der i 5 Aar, ja, en saadan Kommune kan ifølge tidnævnte Pl. 28de December 1827 komme til at forsørge slige indvandrede Folk fra Hertugdømmerne, naar de blot have havt fast Ophold der 1 Aar. For nogle Aar siden har der været forelagt i det andet Thing en Lov om det offentlige Fattigvæsen, der blev forelagt i Sesssionerne 1872—73, 1873—74 og 1874 og 75. I denne Lovs § 25, tror jeg det var, stod der: „Udlændinge vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de erholde Indfødsret, i hvilket Tilfælde de betragtes som fødte i den kongerigste Kommune, hvor de havde deres faste Ophold paa den Tid, da deres Andragende om Indfødsrets Erhvervelse blev indført“. Hvis vi nu havde faaet denne nye Fattiglov eller i alt Fald en Lovbestemmelse, som sagde, at Udlændinge kun kunde vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de havde Indfødsret, saa var der ikke noget Betænkeligt ved Forholdene, men saaledes som Forholdene nu ere, ere de i mine Dine meget betænkelige overfor en stor Del danske Kommuner. Jeg tror, det er aldeles nødvendigt, at der tages fat paa Ordningen af denne Sag igjennem et særligt Lovforslag om dette specielle Tilfælde; det bør og maa ikke udsettes længere, thi der er jo ingen Udfigt til, at vi i den nærmeste Tid faae en Lov om det almindelige Fattigvæsen. Jeg skulde derfor tillade mig at